

Van Hagen stak een sigaar aan en scharrelde in zijn bureau totdat hij ergens een spoorboekje vond. Hij ging op zijn gemak zitten en begon zijn reis voor den volgenden dag te bestudeeren. Hij kon er niet goed uit wijs worden, hij begreep die domme opgaven niet, de treinen schenen niet te correspondeeren, 't was niet mogelijk den kortsten weg te nemen. Hij vloekte binnensmonds. Had die tijding hem dan zoo van zijn stuk gebracht dat hij niet behoorlijk denken kon? Immers neen. Hij streek zich met de hand over 't voorhoofd en geeuwde. Bah, 't was een pretje om in eens naar Badenweiler te moeten gaan. Hij mocht nog van geluk spreken dat 't niet midden in den winter was. „Moi seul, j'ai tous les torts,” neuriede hij opnieuw, geheel gedachteloos zonder zelf te weten wat hij zei. Zijn oog viel opnieuw op het telegram. „Zustand hoffnungslos, Moi seul...!” „Neen wis en waarachtig niet,” viel hij zichzelf in de rede, plotseling woedend omdat die onzinnige woorden hem tegen zijn zin door het hoofd speelden. Hij kende zich geheel vrij van schuld, 't was niet aan hem te wijten dat zijn vrouw eenzaam, van iedereen verlaten in den vreemde moest sterven, dat hij per telegram door een vreemden dokter werd ontboden nu zij waarschijnlijk reeds dood was, dat dit het einde was van een huwelijk, dat bijna twintig jaar geleden onder zulke blijde verwachtingen gesloten was.

Marie Daandels was een wees, rijk, van goede familie. Haar voogd was een vriend van Jules vader. De beide oude heeren hadden de verbintenis in orde gebracht. Van Hagen had er niet tegen, volstrekt niet, hij was op het mooie, blonde meisje verliefd. Hij bedacht niet of haar karakter een waarborg voor zijn geluk in de toekomst zou zijn. Uiterlijk was alles prachtig en met de lichtzinnigheid aan zijn geheele levensopvatting en opvoeding eigen, stelde hij zich daar volkomen mee tevreden. En zij beging dezelfde fout. Zij was een lief, goed kind; de knappe jonge man met zijn interessant uiterlijk leek haar een gewenschte partij en de dag waarop zij hem haar geluk toevertrouwde, was de schoonste in haar tot nog toe zoo zorgeloos bestaan.

In den eersten tijd schenen al de heerlijke voorspellingen zich te vervullen. Een prachtige huwelijksreis, mooie partijen, een leven vol afwasseling, feesten en genot. Toen na eenigen tijd begon, zonder dat zij 't zelf merkten, de groote misrekening waaraan zij zich beiden hadden schuldig gemaakt, zich te doen gelden. Zij verviel in de fout van zooveel vrouwen die van meening zijn dat de man in hun eigen weegschaal kan gewogen worden. Hij was alles voor haar en zij had te weinig ondervinding, zij was te jong en te onschuldig om te kunnen begrijpen dat zij, nu de eerste tijd van vervoering voorbij was, onmogelijk alles voor hem kon blijven. Het was de oude geschiedenis, zij was een onbedorven kind, dat van niets afwist en haar harts-tocht werd dagelijks sterker, hij was een jonge man, die het leven vrij wel genoten had en na enkele jaren was er bij hem geen sprake meer van passie en bleef er slechts een zeker gevoel van dankbaarheid, van weemoedige teederheid over. Langzamerhand begon zij hem een weinig te vervelen. Zij was niet geestig, niet amusant, zij verstond de kunst niet om hem door